

ikke, om disse Udtalelser om Tryk fra Amerika er noget, man har ønsket, fordi man af andre Grunde ønskede at slippe løs fra det vestindiske Spørgsmaal, eller om det virkelig er Grunden; jeg er blevet uklar derover. Paa Forhaand vilde jeg være tilbøjelig til at tro, at det virkelig var Ministeriets Ønske at opbølge de dansk vestindiske Øer og tage det sociale Spørgsmaal op derovre, og at det altsaa virkelig var disse andre Hensyn, der havde været saa stærke og saa afgørende for Ministeriet, men de Dokumenter, vi har set, synes ikke at tyde derpaa, og Opfattelsen er for saa vidt en Skønssag. Om det er fremkommet umiddelbart og spontant, eller hvorledes denne Sag til syvende og sidst ligger, ved vi ikke noget om. Og jeg vil sige: Endnu meget mere graverende bliver det, fordi vi ganske utvivlsomt om kortere eller længere Tid kommer ind i internationale Forhandlinger eller Forhandlinger, der internationalt skal afgøres, og hvor det gælder om, at den Retning, hvori Landets Politik skal styres, og alle de Skridt, der gøres under de forberedende Forhandlinger, ligger klare og aabne for alle dem, der mener at have Medbestemmelsesret i det danske Folk. Fordi en Regering sidder i Kraft af en indre politisk Situation og repræsenterer et bestemt Parti, maa det ikke have Lov til i Landets almindelige udenrigspolitiske Forhold at gøre sine Partihensyn gældende uden at være sikker paa, at den ogsaa paa dette Omraade har det danske Folk bag sig. Og derom ved Ministeriet ingen Verdens Ting. Deri ligger efter min Mening det store og dybe Tillidsbrud, der er begaaet, at Regeringen ikke har anset det for en Overskridelse af sin Kompetence i dette Øjeblik at føre saadanne Forhandlinger uden for Alvor at have sikret sig, at den var i Kontakt med det, som er Organerne for det danske Folk, og at føre Sagen igennem uden at gaa direkte til Befolkningen. Skal noget lignende være muligt i den Tid, som kommer, da er vi vel rejst, og da vil det Folk, som taaler dette, heller ikke have Grund til at beklage sig over, at det bliver ført hen til Punkter, til en Udvikling, til Afgørelser, som det ikke selv vilde. Det er et naturligt og moralsk Instinkt, en Følelse af, at der er Utryghed i Luften, der ligger bag ved alt dette, og som det danske Folk ganske utvivlsomt vil bevare dybt i sit Sind, hvis der ikke kommer en klar og ren Afgørelse af, at i Forhold som disse er en saadan Fremgangsmaade som den, Ministeriet har fulgt, ganske utilbørlig.

Finansministeren (Brandes): Til det ærede Medlem fra Faaborgs (Starcke) Foredrag skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Jeg har paa ny faaet et Raad om, hvorledes jeg skulde have forholdt mig, dengang denne Forespørgsel fra en Journalist blev rettet til mig. Det ærede Medlem sagde, at han kunde nok begribe, hvorledes jeg var kommen til at ville benægte Rygternes Rigtighed. Han fandt egentlig ikke noget urigtigt i, at jeg vilde gøre dette. Men det var Maaden, hvorpaa jeg havde gjort det, at jeg kategorisk havde svaret Nej til Rygterne om saadanne Forhandlingers Eksistens, det var den, han misbilligede med de stærke Ord, han har brugt. Det ærede Medlem mente, at jeg skulde have klaret mig paa den Maade, at jeg havde givet et eller andet uldent Svar, som Journalisten kunde have taget nogenlunde for gode Varer. Det gør mig ondt, at med sligt kan jeg ikke tjene det ærede Medlem. Jeg er ikke vant til at give uldne Svar. Det ærede Medlem maa gaa til andre Chefer end mig for at faa at vide, hvordan man skal gøre den Slags Ting, saa vil han nok kunne lære noget, hvis han ikke ved det i Forvejen — det ærede Medlem er jo ikke saa uerfaren i at gebærde sine Handlinger og forme sine Ord, som just den filosofiske Moral belærer en om. Jeg skulde altsaa have forsøgt at klare mig ud af det og give et Svar, som han kunde forstaa eller ikke kunde forstaa, men som Journalisten i alt Fald i Øjeblikket kunde være nogenlunde fornøjet med. Men hvad var der saa sket? Saa snart der var kommet en saadan Udtalelse fra mig, som man kunde forstaa paa to Maader, var jeg eller en af mine Kolleger sikkert næste Dag bleven spurgt, hvorledes denne Udtalelse skulde forstaaes, om der var ført Forhandlinger eller ikke. Og det ærede Medlem maa huske paa, at det Spørgsmaal, der rettedes til mig fra Journalistens Side, var, om jeg vilde være saa venlig at svare Ja eller Nej. Jeg svarede Nej, og det ærede Medlem kan tro, at det demoraliserer ikke det danske Folk eller andre, at jeg har gjort det, og naar det ærede Medlem i sin Tale sagde, at der nu var sat en Plet paa dette Ministerium — og denne Plet var endda ogsaa saa vidt jeg husker, sat paa Landet, det havde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), til hvis Fane han sværger, sagt, og saa maatte det være sandt — saa vil jeg sige, at det ærede Medlem fra Ringkøbing afgør ikke, hvad der er Sandhed eller Historie her i dette Land, og det ærede Medlem (Starcke) kan maaske dog forstaa, at